

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Velké a malé příběhy moderních dějin

Autorka: Denisa Havalová

„Od mého pamětníka bylo zajímavé, že se nebylo nic, o čem by nechtěl mluvit... Čekala jsem, že se u nějaké otázky zadrhne, jak jsem slyšela od některých mých spolužáků. Asi pro to, že můj pamětník spíše fandí předrevoluční době ☺.“

Datum rozhovoru: 29. května 2012

Pamětník: Božena Strnadová se narodila v roce 1960 v Přerově. Po absolvování střední školy byla zaměstnána jako pracovnice sociální péče.

Co se ti vybaví, když se řekne 70. až 80. léta 20. století?

Vybaví se mi moje mládí, narození mé první dcery, dále se mi vybaví spokojenost a životní klid To se mi vybaví.

Chodila si cvičit na spartakiádu?

Ne, ani na jedné jsem necvičila....

Stávali jste často fronty na různé ovoce apod...?

No tak stávali se většinou před Vánoci, protože se dováželo jižní ovoce, jako jsou mandarinky, banány... Fronty byly hodně. Ale jinak během roku bylo běžný ovoce, jako jsou jablka, hrušky, ale nebylo tady tohle no...

A na co jste nejčastěji stáli?

Na co? No na banány a mandarinky.

Jaký jsi měla nejoblíbenější svátek kulturní?

Kulturní? Já jsem měla hrozně ráda 1. Máj. Ten se mi líbil hrozně moc. Ráda jsem se ho zúčastňovala.

Mluvili jste doma o tom, co se zrovna venku v tu dobu odehrávalo?

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Nemluvili, protože jsme neměli o čem mluvit.

Na jaké všechny televizní programy jste se doma dívali?

No tak to byl jenom jeden program a tam nebylo na výběr. Vzpomínám si, že vždycky v neděli byla Chvilka poezie, která mě hrozně rozčilovala. Jinak asi televizní noviny nebo, jak se to mu říkalo, to jsem se dívala, a večerníčky jsem měla ráda.

A pamatuješ, jak se ten televizní program jmenoval?

No tak třeba [Ajn kesl bunes] to byl takový program, který byl mezinárodní, kde byli zpěváci a tam byla taková velká scéna... Ten se mi líbil, ale ten nebyl často.

Jaká byla tvá oblíbená knížka?

Moje oblíbená knížka byl Egypt'an Sinhuet.

A kolik tak zhruba stála v té době ta knížka?

V té době byly knížky levný ... Já už přesně nevím jestli stála 59,- protože to byly 3 díly. Tak asi tak 59,- možná 50,-. Nevím.. Tak nějak asi zhruba.

Chodili jste často do kina?

Do kina jsme ani moc nechodili. Většinou, když byli takový třeba jako „Čelisti“ první díl, to chtěl každý vidět, jinak jsem moc do kina nechodila, protože mě v kinech bolívala hlava. Já jsem dostávala v kině migrénu, tak proto jsem tam nechodila (smích ☺).

Co jsi sbírala všechno?

Já jsem sbírala známky.

A céčka?

Ne, ty mě nezajímaly.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Chodila jsi ráda do práce?

Do práce jsem chodila v podstatě ráda, nebyla tam.. nesetkala jsem se nikdy s nějakou šikanou a ani s nějakým negativním přístupem k mojí osobě. Já jsem do práce chodila v podstatě ráda.

Protokol nahrávky	
Přibližný čas	Téma rozhovoru
00:00	70. a 80. léta 20. století- co se vybaví- životní klid
00:32	Spartakiáda
00:38	Fronty v obchodech
01:00	Nejčastější fronty na jižní ovoce
01:08	Kulturní svátek- obliba 1. máje
01:23	Co se v tu dobu dělo- komunikace v rodině
01:37	Programy v TV
02:04	Nejsledovanější programy
02:30	Oblíbená knížka
02:36	Kolik stála knížka
02:56	Návštěva kina
03:21	Sbírání známek
03:26	Sbírání céček
03:29	Pracovní nasazení

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Reflexe práce na projektu

Co považuješ v pamětníkově hodnocení doby a života normalizace za zajímavé, co tě překvapilo?

Od mého pamětníka bylo zajímavé, že se nebylo nic, o čem by nechtěl mluvit... Čekala jsem, že se u nějaké otázky zadrhne, jak jsem slyšela od některých mých spolužáků. Asi pro to, že můj pamětník spíše fandí předrevoluční době 😊.

O čem mluvili pamětníci rádi, o čem naopak mluvit nechtěli?

Jak jsem už psala, můj pamětník neměl problém o něčem nemluvit 😊. Právě naopak 😊. Což bylo pro mě pozitivum.

V čem nesouhlasíš s názory pamětníka?

Nebo se s jeho názory ztotožňuješ?

Nesouhlasím s tím, že u mého pamětníka doma nemluvili o tom, co se děje venku, raději se mlčelo... Myslím, že toho bylo hodně, o čem se dalo mluvit. Myslím, že můj pamětník je typickým příkladem člověka, který pod tíhou dnešních problémů zapomněl na špatné dřívější věci, a ve vzpomínkách mu zbyla jen samá pozitiva.

Pokus se zformulovat rodinné krédo normalizační doby.

Doma se může mluvit o všem a všichni z toho máme srandu. Ale proboha, ne aby jsi to říkal ve škole nebo někde venku!!!

Kdybys měl formulovat rodinné krédo současnosti, v čem by se lišilo?

Známe Tyršovo: „Přelez, přeskoč ale nikdy nepodlez“. 😊